

Защо Църквата трябва да обича народа на Израел?

Отговорът на този въпрос е в Божието Слово.

„Тогава какво предимство има юдеинът? Или каква полза има от обрязването? Много във всяко отношение, а първо, защото на юдеите се повериха Божествените Писания”. (Римляни 3: 1-2). На първо място, това, което отличава народа на Израел от всички останалите народи, е че Бог им се довери със Словото Си – Той им повери Божествените писания. Бог не повери Библията на нито един друг народ. Бог определи евреите да бъдат настойници на Писанията. Това не беше нещо, което те трябваше да притежават само за себе си, но те трябваше да го получат, запишат и запазят за ползата на всички останали народи на земята. Те изпълниха съвършено това настойничество – те записаха, упазиха и предадоха на целия свят текста на Божието Слово така, както го бяха получили от Бог; днес тези текстове се намират в Библията и са достояние на всички народи.

*„...които са израиляни, на които **принадлежат** осиновението и славата, заветите и даването на закона, богослужението и обещанията, чиито са и отците и от които се роди по плът Христос, Който е над всички Бог, благословен довека. Амин.”* (Римляни 9: 4-5). Апостол Павел посочва още осем неща, които отделят народа на Израел от всички останали народи на земята. Всички те принадлежат изключително и само на народа на Израел. Последните две обаче са най-съществени. Първо отците, патриарсите Авраам, Исаак и Яков бяха евреи и накрая Господ Исус Христос, Месията по плът беше евреин. Бог не просто стана човек, Бог стана човек в еврейска плът. Така че имаме девет факта, които отличават народа на Израел от всички останали народи.

Много християни неохотно признават, че Исус беше евреин по времето на Неговия земен живот, но Библията казва, че Исус запази своята еврейска идентичност и във вечността. *„И аз плаках много, защото никой не се намери достоен да разгъне книгата, нито да я гледа. Но един от старците ми каза: „Недей плака, ето лъва, който е от Юдовото племе, който е Давидовият корен, превъзможна да разгъне книгата и да разпечата нейните седем печата”.* (Откровение 5: 4-5) Апостол Йоан се разплаква от безсилие, защото никой не може да отвори книгата на Живота, но един от старците му казва, че Исус Христос може. И ето какви са титлите на Господ Исус Христос във вечността: Във вечността Исус е наречен *Лъвът от Юда* и *Давидовият корен*. Той е *Лъвът от Юда* и винаги ще бъде *Лъвът от Юда*, Той е *Давидовият корен* и винаги ще бъде *Давидовият корен!*

Накрая ние имаме и още едно заявление, направено от самия Господ Исус Христос в Йоан 4: 22 при разговора му с една жена, която не беше еврейка. *„Вие се покланяте на онова, което не знаете, ние се покланяме на онова, което знаем, защото спасението е от юдеите!”* И тези думи *“ние се покланяме”* означават *“ние, евреите”*. Господ Исус казва: *„Ние знаем на Кого се кланяме, защото спасението е от юдеите”*. Тези думи са от

изключително значение. Спасението идва само от една нация - от евреите. Така че ако ги нямаше евреите, нямаше да ги има патриарсите, нямаше да ги има пророците, нямаше да ги има апостолите, нямаше да я има Библията, нямаше да я има Църквата, нямаше да Го има Спасителя – Исус Христос. Тогава колко спасение щяхме да имаме ние без евреите? Николко! Затова искат или не искат всички народи имат дълг към евреите.

Нека да изясним духовната ролята и мястото на народа на Израел в спасението на света. *„Тогава казвам: Спънаха ли се, та да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното отклонение дойде спасението на езичниците, за да ги възбуди към ревност. А, ако тяхното отклонение значи богатство за света и тяхното отпадане - богатство за езичниците, колко повече тяхното пълно възстановяване! Защото на вас, които бяхте езичници, казвам, че понеже съм апостол на езичниците, аз славя моята служба, дано по някакъв начин възбудя към ревност тия, които са моя плът, и да спася някои от тях. Защото, ако тяхното отхвърляне значи примирение на света, какво ще бъде приемането им, ако не оживяване от мъртвите? А ако първото от тестото е свято, то и цялото засяване е свято; и ако коренът е свят, то и клоните са свети. Но, ако някои клони са били отрязани, и ти, бидейки дива маслина, си бил присаден между тях, и си станал съучастник с тях в тлъстия корен на маслината, не се хвали между клоните; но ако се хвалиш, знай, че ти не държиш корена, а коренът тебе. Но ще речеш: Отрязаха се клони, за да се присадя аз. Добре, поради неверие те се отрязаха, а ти поради вяра стоиш. Не високоумствувай, но бой се. Защото, ако Бог не пощади естествените клони, нито тебе ще пощади. Виж, прочее, благостта и строгостта Божи; строгост към падналите, а божествена благост към тебе, ако останеш в тая благост; иначе, и ти ще бъдеш отсечен. Така и те, ако не останат в неверие, ще се присадят; защото Бог може пак да ги присади. Понеже, ако ти си бил отсечен от маслина, по естество дива, и, против естеството, си бил присаден на питомна маслина, то колко повече ония, които са естествени клони, ще се присадят на своята маслина! Защото, братя, за да не се мислите за мъдри, искам да знаете тая тайна, че частично закоравяване сполетя Израеля, само докато влезе пълното число на езичниците. (Римляни 11: 11-24).*

В този текст апостол Павел дава пример, с който обяснява връзката между народа на Израел и езическите народи, повярвали в Исус Христос. От думите на апостол Павел, който сам е евреин и фарисей от Вениаминовото племе, става ясно, че Бог има само едно култивирано дърво. Той е посадил, отгледал и култивирал в историята на човечеството само едно дърво т.е. само един народ. Бог няма две или три дървета, Той има едно култивирано дърво и това дърво е Израел. И апостол Павел казва, че първоначално езическите народи не са били част от това дърво. Евреите са народ, култивиран от Бога, докато езичниците не са били част от питомното, култивираното дърво; те са клони от дива маслина.

Но Бог е земеделецът и какво прави Той? Същото, което прави и овощарят: овощарят взема нож и прави разрез в стъблото на дървото, който обикновено е с формата на кръст; там дивият клон се втъква в ствола на дървото, връзва се здраво и така се присажда към ствола на питомното дърво. Този разрез с формата на кръст, който земеделецът прави върху стъблото на дървото т.е. мястото, където езическите народи се присаждат и се свързват с питомното дърво, е кръстът на Господ Исус Христос. И това, което кръстът на Исус Христос направи възможно, бе езическите нации да станат част от посаденото от Бога дърво. Със своята смърт на кръста Христос даде възможност на останалите народи, клоните на дивата маслина, да станат част от питомното дърво. Но кое е питомното дърво? Това е народът на Израел. Следователно не ние, християните, държим Израел, а Израел държи нас. Народът на Израел е тлъстият корен на питомната маслина. И от това следва, че ако отсечеш корена на дървото, цялото дърво ще умре.

Това не означава, че езическите народи стават евреи, те си остават различни народи, но са присадени към дървото на Бога и сега соковете на това дърво, които са вярата на Авраам, на Исаак, на Яков и вярата на Господ Исус Христос, вече текат и в тях. Така че езическите народи са били присадени против естеството си към питомното дърво чрез вяра в Исус Христос, а клоните, които по естество са част от дървото, поради неверие са се отрязали.

Но казва апостол Павел: „*Не се гордей, не се надувай над питомните клони, защото те са част по естество от това дърво на вяра, което Бог е бил посадил*”. За съжаление Църквата сред езичниците много бързо забравя предупрежденията на апостол Павел.

Също така много ясно апостол Павел казва, че първо е имало едно „свято тесто” – евреите, към което е било прибавено и „друго тесто” – поярвалите в Христос езичници, което, когато е било смесено със святото тесто, и то е станало свято. И понеже коренът – Израел – е свят, то и присадените клони към дървото – християните не-евреи – са станали святи. Това означава, че чрез народа на Израел езическите народи са получили своето освещение и право да общуват с Бога на Авраам, Исаак и Яков и Отец на нашия Господ Исус Христос. Нашето освещение, вяра и достъп до Бога дойдоха чрез народа на Израел и по никакъв друг начин!

И накрая апостол Павел разкрива една тайна – закоравяването на евреите към Евангелието е частично и ще бъде до време. Целта на това закоравяване към Исус Христос е спасението на езическите народи и когато „пълното число на езичниците се спаси”, Бог отново ще започне да работи с Израел. Тези думи на апостол Павел правят невалидни всички обвинения, на които са били подложени евреите в продължение на векове, за това че не са били поярвали в Исус Христос.

Но народите са горди. Те не желаят да се смирят и да признаят колко много е дал народът на Израел на човечеството. За нас, християните, обаче това не би трябвало да бъде така. Ние трябва да помним, че всяко едно духовно благословение, което днес имаме, го дължим на евреите. И ако има възможност да направим нещо за народа на Израел, за да се отплатим за това, което сме получили, ние не би трябвало да се колебаем. Основателно предизвикани от народа на Израел и тяхното поведение, ние трябва винаги да помним думите на апостол Павел: „*Колкото за Благовестието те са неприятели, което е за наша полза, а колкото за избора те са възлюбени заради бащите. Защото даровете и призванието от Бога са неотменими.*” (Римляни 11: 28-29).

Понякога християни казват: „*Какво общо имаме ние с евреите? Какъв дълг? Та те са противници на Благовестието! Те отхвърлиха Исус Христос и гонеха християните.*” Те са като християните не-евреи от първи век, за които апостол Павел написа, че гледаха на поведението на евреите тогава и си мислеха: „*Та те се отсякоха, за да се присадя аз*”. И апостол Павел казва: „*Това е неправилно, Бог не гледа на еврейския народ като вас. Това, че вие сте станали християни и сте отишли при Отец чрез вяра в Исус Христос, няма да накара Бог да забрави клетвата и обещанието, което е дал на приятеля Си Авраам.*” Бог обича евреите не заради това, което те правят или не правят днес, но заради вярата на Авраам, Исаак и Яков и това, което тези мъже направиха за Него някога. Той ги обича заради слугата Си Мойсей, който написа Тората (Петокнижието) и го даде на човешката раса. Той ги обича заради пророк Исаия, Еремия, Данаил и всички останали пророци, които записаха Светото Писание и ни го предадоха. Той ги обича заради цар Давид, на когото обеща, че Месията ще се роди от неговото потомство. Бог обича евреите заради това, че направиха възможно Неговия Син Исус Христос да се роди в плът; Той ги обича защото в деня на Петдесетница те родиха ранната Църква; Той ги обича заради апостолите Петър, Яков, Йоан и Павел, които проповядваха Евангелието на целия свят.

Защо Църквата трябва да обича народа на Израел? Защото са възлюбени от Бога поради бащите, защото даровете и призванието от Бог са неотменими. Любовта на Отец е излята в сърцето ни (Римляни 5: 5). Църквата трябва да обича народа на Израел, защото Бог продължава да им бъде верен. „*Понеже ако някои от тях (евреите) бяха без вяра, какво от това? Тяхното неверие ще унищожи ли Божиата вяроност? Да не бъде! Нека Бог да бъде признат за верен, а всеки човек за лъжлив!*” (Римляни 3: 3-4).

Дали това, което казва Божието Слово, ни харесва или не, е без значение – това е учението на Новия Завет